

ACA - ACD (ACJaromeř, ACPočernice) - číslo 18 - 76 - 15.11.1989

Dne 17. listopadu se dožívá 29 let naše věrná a pilná čtenářka a přispěvatelka ANINKA

Dne 22. listopadu se dožívá 2 let náš budoucí věrný a pilný čtenář a přispěvatel DANIEL

K jejich počtě vydáváme toto jubilejní číslo ACA (A co Aninka ?) - ACD (A co Daniček ?)

Pro srovnání zaznamenáváme z podobných analů některé rozinky o vývoji naší jubilanťky a těšíme se, že v některém z příštích čísel přineseme informace o rozvoji a pokroku našeho jubilanta.

Anna Šimsová se narodila v Hradci Králové ve čtvrtek 02.00

17. listopadu 1960 za asistence MUDr Rosolova sestry Jany.

Vážila 3.850 g a měřila 520 mm.

26.11.1960

Vytrvale, pěkně pije. Večer byla od 20.00 do 23.00 vzhůru. Bez dudlíku brečela.

Má zlomenou levou klíční kost. Má černé vlásky a šikmo protáhlou hlavu, velká ústa, velké ručičky i nožičky (ty má trochu strupaté, prý pro přenášení (měla se narodit 29./30.10.))

30.11.

Je velmi čilá. Zdá se, že částečně reaguje na pohyb ruky a na zvuk. Je velmi hodná, dny byla celý den spokojená, xix ticjá. Bývá i více než dvě hodiny venku. Plet je čím dále tím lepší.

2.12.

Dnes tu byl pan doktor se sestrou. Všechno je v pořádku. Na bříško dávat v 5. rýdnu. Nožičky jsou "volné".

16.12.

Nedá si ujít žádné jídlo. Umí se krásně protahovat a odkopávat.

21.12.

Chytá prstíčky u nohou, je lechtivá. "Nespokojený drobeček". Kroutí se. V noci dost trestá, často pláče. Má pěkný nos do vrchu, široký. Roztahuje chřípíčko.

2.1.1961

Pozoruje, usmívá se, brouká si. Vzpírá se ve vaničce, kope nožičkami. Spokojená, živá, 4 a půl hodiny nezaplakala. Kojí se po 3 a půl hodinách.

16.1.

56 cm 5'27
Velmi dlouho drží hlavičku i šiji při pasení hříbátek.

11.3.

Je to hezká holčička. Dělá krásné mosty ve vaně. Nekochce dát nohy k bříšku (natahuje se). Táhne se na jednu stranu. Začíná si vynucovat pozornost. Váží 6'46. Blinká po pití. Začalo sunarové přikrmování a užívání kyspepu.

3.4. 6'90

Smaže se (ve vaničce nahlas) ano chechtá. Vyplazuje dlouhý špičatý jazyk. Ve vaničce se odráží. Budí se dvakrát za noc. Nožičky má v pořádku. Má ráda společnost, přestane plakat, když se nad ní někdo postaví.

29.4.1961

Vzala si hadříček a sama si s ním hraje. Ze zad na bok se překulí. Jí polévku bez cukru. Krásně se usmívá - na pravé tváři dále. Sama si strčí dušlík do pusy. Všechno ochutná. Směje si i nahlas.

30.4.

KŘEST (vykonal jej pan farář Jan Dus, nar. 1903)

17.5.

Přitahuje se až do sedu. Má vyrážku na zdečku i jinde. Aninka si dnes s Martinem hráli s míčem a chtěli se asi půl hodiny. A Martin to běhal mamince Fici. Dnes je Anince půl roku. Má 7'50/65cm.

29.7.

Nesedí ani si neseď. Dá nohu nad okraj postýlky. Je buhta. Má optimistický názor na svět. Polívku nemá moc ráda. Má dva zuby. Otvírá šicí stroj. Vytahuje šňůrku z peřinky. Hraje si s červeným míčem. Potřebuje sedět, aby dohonila Martina. Vytahuje se za prsty dospělého.

24.9.

Má 8 zubů. Tahá se s Martinem o hračky. Pěkně si někdy spolu hrají. Mluví: ba-ba pa-pa-pa a p. Je krásně opálená.

18.10.

Včera bylo Aničce 11 měsíců. Leží v postýlce, drží se za přičky, vystrkuje nožičky, říká něco vlastní řečí s překáním a slintáním. Hojně začíná mluvit, napodobuje zvuk řeči, ale jinak žádné slovo zatím neříká. Někdy spolu s Martinem si navzájem odpovídají pištěním. Nyní dává nohy nahoru, ale o samotné vstávání se nepokouší (někdy ručkuje po přičkách).

18.12.

Zcela normálně vyvinutá, trochu tlustší (11'75), i když nechodí. Má 12 zubů a třináctý se jí klube (podle p.dr.) Máme si s ní více hrát.

Bere věci do ruky, už dávno! Dává si je do pusy, už dávno. Pokouší se stoupanout (do jakéhosi kleku se skoro dostane). Ráda sedí na hrníčku, do nějž se vykáká i vyčůrá. Včera jí bylo 13 měsíců.

6.1.1962

Anička už nejméně týden dělá paci-paci-pacičky. Jak je veliká Aninka, říká maminka, že už také dělá. Maminka ji učí stát. Klečí velmi bezpečně. Chodí v kleku. Také už leze za určitým cílem (po bříšku). Babička dělá schválnosti při jídle. Rukavice si venku sundává. Hladí Martina po vlasech. V sedě se vpravo otáčí.

12.1.

Aninka se dnes úplně sama postavila. Má 2 špičáky (celkem 14 zubů).

7.5.

První tři kroky sama (5 kroků MP) od maminky k babičce a naopak. Několik dní už sama leze na válnedu. Mluví vlastní řečí. Je velmi pěkně opálená. Pokouší se točit konfliktem od radia. Často se mračí. Velmi rychle leze po čtyřech. Za kočárkem chodila. Umí chodit do schodů - po pejsku ze schodů po čtyřech - až dolů po bříšku. Dělá: pá-pá! Ráda leze nahoru (na novou stoličku). Oba vlezli do umývacího stolu. Přišel pan Šesták: "No, páni!" Babička rozumí, že ji vezme hračku, když ji strká do pusy. Anička chodila sama s kočárkem (2 dny).

4.7.1962

Dnes začala Anička za asistence Štefky G/onšenické/ chodit. Nejdřív 14 kroků, a potom od váleudy v kuchyni, přes práh(!) a celý pokojíček až k váleudě. (Tedy více než 30). Začali i zatáčet!

27.10.

Anička si sama sundala kalhotky a vyčůrala se.

K.4.7.

Přestala chodit, ale pak na táboře za asistence tety Hedý začala i v terénu. Chodí dodnes.

Předvídavě všechno dělá. Do ničeho nepraští, aby to spadlo. Ledy když napodobuje Martina. K Skvěle, neuvěřitelně.

Dej, pápa, máma, táta, pojď, ko, kaká

Odhrnula Martinovi košilkku a řekla pu-pu

Martina litovala, objímala, hladila kolínko, foukala (do obličejů).

Odklízí po Martinovi hračky. (Poslouchá místo něho).

16.11.

máma	dej	ko (kolo	hají
mami	pojď	kočárek	pa (nenka)
táta	Má-ti(Martin)	trjkolka)	ty-ty
teta	kaká	bonbo	bu-bu
babi	ku(děkuji)	papa	ne
bo(jí)	hap (hop)	pá-pá	

K narozeninám dostala kočárek, panenku. Překládá ji z kočárku do kočárku, nedovolí Martinovi, aby jí na to sahal. Panenku přikrývá, dává kakat, pokouší se ji nosit "na koníčka".

Hrají si: Martin se bojí "myšky" v koutě, pošle tam Aninku (vůbec ji "nastrkuje"), ta tam klidně jde (obitavec), ale Martin začne ječet a Aninka pak také, vrátí se. Jdou ukázat mamince, že se bojí.

Chová se přátelsky, blahosklonně k lidem.

Když něco dostane, tak to sní. (Martin si to schová).

Dnes začala jezdit na koloběžce.

Vlasů stále mnoho nemá.

Pokouší se svlékat se.

Sejde ze schodů dolů (i o Martina). Nahoru dobře.

Právě praskla slída u kočárku.

Anička staví právě stoličku na stojato a říká hap-hap.

Hraje si ráda s tatínkem.

Právě se pokakala.

Aninka sama jí (3 měsíce)

8.5.1963

Všímá si obrezů. Po pražském pobytu v únoru se rychle rozvíjí.

9.2.1965

Anička spádlá na kraj váleudy a má na levé tváři ranku. Před rokem si zlomila klíční kost (levou?).

Přestala se počůrávat. Projevuje jistou umírněnost v povaze.

Velmi pěkně si sama hraje s drobnostmi, stará se o panenku, povídá si s ním. Radu věcí se učí společně s Martinem, například počítat asi do 15. Koncem minulého roku i letos chodily obě děti k p.řediteli Hrudovi do Bystřice na učení se správné výslovnosti.

23.5.1965

Dovede být najednou tak zlá a rychle přesedlá. (sangvinik říká babička).

Zde zápis končí.

Jaš

Vzpomínejte na vůdce své, kteří vám mluvili slovo Boží !
J.L.HROMÁDKA 1889 - 1969

Letos na Štěpána tomu bude dvacet let, co zemřel Josef Lukl Hromádka. V červnu tomu bylo sto let, co se v Hodslavičích na Moravě narodil. Byl to učitel mé generace a vedle novozákonníka J.B.Šlučka (1902-1972) nás z našich myslitelů tento dogmatik, symbolik a filosof ovlivnil nejvíce.

Ještě jako gymnasiata, když Hromádka přednášel v Americe (1939-1947) spojoval jsem jeho jméno se jménem Emanuela Rádl (1873-1942). S mým otcem Jaroslavem Šinsou (1900-1945) založili a vedli ekumenickou Akademickou ligu i měsíčník Křesťanskou revui + od roku 1927 do války. Kazatel Jednoty bratrské Miroslav Plecháč vydal roku 1940 brožurku "Masarykovi pokračovatelé Rádl a Hromádka" a Rádlovou dvahou Modlitba v praxi a Hromádkovy články Duch evropské vzdálanosti. A skutečně: kdo byl hlubší a kritičtější pokračovatelem v Masarykově myšlení než Rádl a Hromádka ?

A přece si někteří slušní a pokrokoví evangelíci na Hromádku stýskali: "Masaryka kritizuje a katolíky chválí!" Hromádka totiž proslul nejen jako kritik Masaryka ("Masaryk", 1930, 242 stran) a zvláště těch evangelíků, kteří se chtěli podle Masaryka nábožensky orientovat. Vedl v té době velký zápas proti ploše pokrokověsky pochoopenému evangelictví a spolu s Rádlem kritizoval v roce 1921 založenou Československou církev. Proti modernisticky a vlastenecky chápanému náboženství stavěl "proroky a apoštoly", zvěst evangelia v Ježíši Kristu a celou církevní dogmatickou tvorbu přes ekumenické koncily, církevní otce, zakládání Řádu, usilí o reformu až po svátostný život, jak jej zachovala římsko-katolická církev i pravoslavná hloubají než některé protestantské proudy moderní doby.

V roce 1925 vydal Hromádka "Katolicismus a boj o křesťanství" (271 stran) a ve studii o dějinných útvarech křesťanských "Křesťanství v myšlení a životě" (1931, stran 441) vedle společného dědictví vaneval největší pozornost katolictví, jeho učení, zbožnosti, dogmatice, Řádu a zvláště Eucharistii. Biblické studie mezi katolíky tprve začínaly, ale Hromádka - na rozdíl od pokrokověsky orientovaných protestantů - předpokládal katolictví budoucnost: rozvoj a návrat k biblickému myšlení.

Proto se u nás s Hromádkou spojuje přelom v protestantismu od liberálního přispůsobování se modernímu myšlení k nekonformní víře v Ježíše Krista, jak je nám v Duchu svatém v církvi přítomen, jak se k nám přibližuje ve svátostech řádně konaných a jak ho dosvědčuje myšlení a život Církve jako celku. Kristus sám je subjektem víry a životacírkve a nikoliv věřící duše, individuální ospravedlněný hříšník či zbožný církevník jako pro většinu modernistických náboženských myslitelů, kteří vycházejí od člověka, od jeho zbožných citů, metafysického mánka, etického zápalu apod.

V Americe, v Pronvetenu zůstal na žádost prezidenta Beneše až do roku 1947 pro případ, že bude třeba budovat "teří odboj" proti sovětskému bolševictví. (Hromádka byl od roku 1936 členem Tajné státní rady právě na žádost prezidenta Beneše). Hromádkovi pak dlouho chyběla zkušenost protektorátu a prvních poválečných let, nevěděl, co je nesvoboda, odboj, moc lživé propagandy, strach atd. Přesto nás vedl zásadně ke kritickému zkoumání politických programů a metod, jimiž jsou programy uskutečňovány.

V roce 1949, při jeho šedesátých narozeninách jsem mu veřejně děkoval za to, že nám mladým pomohl ke kritickému vztahu ke společnosti, pokroku a budovatelskému nadšení. V té kritičnosti nás asi více než on podáhali lidé, kteří se od Hromádky hodně naučili, ale byli kritičtější než on: Břožena Komárková, J.B. Souček, Jan Patočka, František Laichter. Po únoru 1948 byli nákteří hromádkovci zavřeni, jiní - jako Miloslav Kohák - odešli za hranice.

Hromádka nás vždy učil tomu, že politika nemá své vlastní zákony a podléhá jediné pravdě, která je zároveň zbožná, mravní i vědecká ("Problém pravdy v myšlení theologickém", 1929). Odmítal myšlenku, že by křesťan měl být "občanem druhého řádu", že by měl hrát nedůstojnou roli občana "indiferentního" a zdůrazňoval nedělitelnou odpovědnost za veřejný život. -

Ne všichni jeho žáci to správně pochopili. Máme v paměti, že se pracovníci "Křesťanské mírové konference" (jejíž obdobou se v menší míře stalo katolické sdružení "Pax in terris") na Hromádku odvolávali. S Hromádkou jsme o vztah k socialismu a praktickým úkolům ve společnosti vedli bolestné diskuse. V srpnu 1968 však napsal statečný dopis velvyslanci Červeněnkovi, v němž napsal o "okupaci našeho státu", že pozná "ve svém dlouhém životě větší tragédii nad tuto událost" (22.8.1968). Dopis pak doprovodil v říjnu téhož roku rozsáhlejší rozbor.

Ve sboru v Prosetíně, kde jsem působil jako farář, kázal 1. června 1969 a přednášel neobyčejně pozitivně jako o mysliteli budoucnosti T. G. Masarykovi. Vždy nás učil, že u velkých osobností je třeba časového odstupu, aby vynikla jejich velikost. Platí to o Masarykovi, o Rádlovi a ovšem i o samotném Hromádkovi. Porozumění obsahu jeho myšlenkového díla je věci budoucnosti.

Jan Šimša

P.S. Snadno přístupná je knížka "Evangelium o cestě za člověkem", vyšla v roce 1958, má 331 stran. Nejpravděpodobněji je nejspíše "Don Quijote české filosofie" (Emanuel Rádl 1873-1942). Vyšla roku 1943 v New Yorku a v Praze vyšla 1947 (168 stran).

Z KORESPONDENCE

Milý Honzo,

dnes v noci se mi o Tobě zdálo, myslím, že se měla konat jakási schůze či diskuse a nebylo jasno, přijdou-li na ni vůbec nějaký lidé. Pak jsem se probudil a uvědomil si, že jsem zapomněl na Tvé šedesátiny a že vzhledem k stavu komunikace není naděje, že mé přání dojde včas. Pocit viny zřejmě nebyl příliš ~~intenzivní~~ intenzivní, protože jsem znovu usnul.

Nicméně se nevytratil, a protože Mistr Locke učil, že motiv činnosti je zbavovat se nepříjemných pocitů, sedám ke stroji. Víš, samozřejmě, že se tím podrobuju konvencím, ale jednak: ~~jak~~ kam bychom se dostali, kdyby ládné nebyly, jednak: za fasádami nemusí být prázdno. Což, jak by řekl Patočka, není "une façon de parler".

Když občas zajíždím do Prahy - naposledy koncem srpna - mívám přes všechny nelibé vzpomínky taky velmi silný pocit identity, soudržnosti a potřeby se něčeho účastnit. Přesně řečeno: dojem, že ta zeměpisná vzdálenost, stejně smyšlená malá, vlastně neexistuje nebo jakoby neplatí, a já svým způsobem to, co dělám v Berlíně, nějak dělám pro Prahu. Což zní trochu pateticky, takže bych se rád vyjadřoval skromněji v tom smyslu, že pojem emigrace odmítám resp. relativuju.

Jednak tzv. vlastenectví má být docela pěkná svérací kazajka a škola provincialismu, "patriotická policie" říká TOM v Karlu Havlíčkovi. Jednak to, co se později kooptuje do tzv. národní tradice, bývá velmi často vytvářeno mimo hranice a v kontextu se "světovou" kulturou. Takže odmítám si dát naslavit špatné svědomí. (Ačkoli ho podkožně zřejmě mám, jinak bych se neospravedlňoval.)

Definoval bych však identitu tak jako tak jinak než jazykový národ. Máme každý svůj obzor daný zkušeností, emocemi, pocity odpovědnosti, a ten bývá i širší i užší než národ a náhražkové náboženství nacionalismu. No a tady jsme u jádra pudla.

Kupodivu ty 2-3 roky, co jsme se intenzivně stýkali, diskutovali, brigádnicili, spolu četli Rádlu, Masaryka, Hromádku, pro mě tvořil důležitý prvek osobnostní, moment totožnosti (což nemusí znamenat, že bychom museli držet tehdejší pozice: to, že jsem se brzy nato vzdal křesťanství, nebylo nedorozumění ani jen mimikry vůči režimu).

Snad to je sentimentální sebeklam, když si říkám, že jsme se vlastně vůbec nerozešli, ale možná něco na tom je! Přinejmenším bych si to přál: obnovit kus komunikace, snad ve sporu, ale i na půdě toho slavného "tacitu consensu".

V tomto smyslu Ti, Honzo, tisknu ruku a doufám v té či oné formě v kontakt a setkání. Přeju Tobě a Tvé rodině hodně zdraví, vytrvalosti a dobré mysli.

Tvůj Běda

Berlín, 24.10.89

Adresa: Bedřich Loewenstein, 1000 Berlin 37, Machnower Str 39 WEST BERLIN

ZE SPOLEČNOSTI

Sdělujeme našim příbuzným, přátelům a známým,
že jsme se konečně vzali

V BRNĚ DNE 7. ŘÍJNA 1989

I r e n a H r a b ě t o v á a J A R O S L A V M e z n í k

P.S. "Nic si z toho neděljte, že jste při tom nebyli".

ZPRÁVY

Celocírkevní porada zástupců mládeže ze seniorátů 2. prosince 1989

Program:

9.30 Pobožnost

10.00 Zpráva PO pro potvrzované, roz. over o zprávu

11.00 Zpráva o jednání synodu

12.00 Oběd

14.00 Vztah státu a církve v životě a díle J.L.Hromáčky - Dr. Jakub Trojan

15.00 Rozhovor ve čtyřech skupinách

16.30 Panelová diskuse

O účast v panelu chceme poprosit bratry: Dr.J.Trojana,
Dr.J.Hromáčku, Jana Šimsu, Dr.J.Poležala, M.Heryána,
Dr.A.Molnára, D.Drápala, P.Ruža

19.00 Večeře

20.00 Večerní program zpívání

22.00 Závěr

PĚVECKÝ ODBOR "HAVLÍČEK"

V Praze byl založen celostátní soubor písní "Havlíček". Jeho sborníkem se stal Ludvík Vaculík, který složil zpěvník 14-15 písní, jež se vesměs zpívají na známé lidové nápěvy. Uvádíme ukázkou tvorby a repertoáru pěveckého sdružení, které se šíří po celé naší vlasti

My jsme vnuci Masaryka

Na nápěv: "Já do lesa nepojedu"

My jsme vnuci Masaryka,
vy pohrobci Stalina,
vám už krátká svíčka bliká,
nám nový den začíná.

/:Sekyra je za dva zlatý
a topárko za tolar,
ale vás by Marx váš svatý
za korunu neprodal. :/

My se bát už přestáváme
a skoro už nekraďem,
my se k pravdě probádáme,
Masaryk nám příkladem.

/: Hajný je náš dobrý známý,
nosíme mu samizdant,
jste to vy a nejste to my
kdo se má teď v lese bát. :/

KRITIKA

Časopis Střední Evropa - brněnské verze - otiskla v dvojčísle 4/5 tři příspěvky k diskusi o Moravu a pak ještě v rubrice GLOSY - KRITIKY - RECENZE dva polemické *Křesťanské hlasy* a to přetisk Zdeňka Urbánka k květnového Obsahu "Dovolují si nesouhlasit" a odpověď Zdeňka Rotrekla Na kus řeči o Moravě (Ale také o jiných vážných věcech).

Urbánek se ve svém článku velmi ostře pouští do polemiky zvláště s Jiřím Kubénou a Zdeňkem Rotreklem, navíc však velice nesparvédlivě hodnotí práci redakce. "Jako největší a nejrozumnější se mezi účastníky schůze projevuje Jan Čimra, o jehož příspěvku není naneštěstí jasné, kde se v něm začíná a končí citace Jaromíra Procházky a Jaroslava Mezníka."

Již tato poznámka je dosti záhadná, ještě záhadnější jsou tato tvrzení: (1) záznam diskuse je "příloha brněnské verze", (2) v soutěži samizdatů o přebytek překlepů by tento separát vyhrál (3) šlo o poměrně dobře připravenou agitační schůzi katolicky orientovaných vyznavačů moravianismu.

Diskuse v redakci brněnské verze SE jsem se zúčastnil. Jako dobře připravená schůze mi to nepřipadalo, moderátor, redaktor SE brněnské verze vystupoval velmi umírněně jako ke způsobu tak ve věci. Přitom je několikrát terčem polemika Urbánka!

Přitom jsem Zdenka Urbánka vedle Milana Jungmanna, Luboše Dobrovského atd, počítal mezi "pražské rytíře literatury"! A teď uvádí takováto nehorázná tvrzení.

Předně není pravda, že v zredigovaném záznamu diskuse není přesně označeno, co říká gá, co Mezník, co Procházka. Dále nebyla diskuse uvedena jako "příloha", ale jako základ čísla 3 mezi vlastními články a to hned na prvním místě. Dále: záznam má rozsah asi 11.000 slov, našel jsem tam 16 překlepů, z toho jsou tři, že chybí kroužek na -u-, většinu tvoří čárky mezi větami a ještě některé jsou sporné...!

Z toho by plynilo, že Urbánek psal svpu polemiku, aniž by měl Střední Evropu č. 3 v ruce! Základní požadavek kladený na "rytíře" literatury je, že než napíše polemiku či recenzi, že si kritizovanou publikaci přečte. A to Urbánek neudělal! K dalším jeho tvrzením přistě. (Nejspíš mu někdo zapůjčil hrubý zápis podle magnetofonu, to ovšem měl uvést. Takto se z rytířského turnaje sám diskvalifikoval!)